

V. v. Haardt und W. Schmidt*) ter obsega 84 kart na 56 tabelah dočim je štela izdaja iz l. 1873. le 48 kart. To je torej velikanski napredek, katerega je provzročil in započel slovenski učenjak. Zategadelj moramo prištevati Kocéna prvim veleumnikom našega naroda. Po Kocénu je izpolnil naš narod svojo nalogo tudi na zemljepisno-prirodopisnem polju,¹⁾ kakor jo je izpolnil z Vego na matematiškem in z Miklošičem na jezikoslovnem polju. Le žal je, da Slovenci svoje rojake-učenjake tako malo poznajo, in da jih še manj posnemajo!²⁾

¹⁾ Ravnatelj Lapajne je priredil Kocénov »Zemljepis« tudi za slovenske šole, a založil ga je Giontini v Ljubljani.

²⁾ Mi pa se usojamo dostaviti: Žal tudi, da se mnogi slovenski učenjaki tako malo zavedajo, da so slovenski rojaki.

Po vseh slemenih.

Po vseh slemenih že ugaša
trakove solnčne dih večeren;
na stražo nočno, bled, čemerén
izza gore prihaja ščip.

V grmovju zažgolet je slavec,
poslušá trudna ga narava,
nalik detetu, ki pojoč
presrečna mati ga uspava.

Ta mirna noč! — Ne, v prsi moje
pokoje večerni sestí noče,
le bolj kipi srce mi vroče,
ko šumni se polega dan.

Čemu pač vse to bojevanje,
ta lov na srečo prevarljivo?
Čemu ta zapozneli kes,
ko že premeril pot si krivo?

Ah, da mi smrt pri priči tej
upihne zadnji žar življenja,
ne tožil bi, če ga zamenja
z nočjo takovo, kakor ta . . .

Borut.